

Redacció i Administració:
Plaça de Catalunya, 14. — Telèfon 3004-4
Tallers d'impressió:
Barceloneta, 45 i 47. — Telèfon 4216-3

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

EDICIÓ DIÀRIA

Barceloneta: 100
Península Ibèrica: 200
Amèrica Llatina: 250
Altres països: 300

LA PUBLICITA

ANY XLVII.—NUM. 15.865.—PREU: 10 CENTIMS

BARCELONA, DISSABTE, 24 DE GENER DE 1925

De "El Día Gráfico" de Madrid:
"En todo momento, y en
ahora, se precisa exigir a los
nuestros políticos, y a los
sus responsabilidades."

UN DAVANT DE MOLTS

Ningú, ni els periòdics comunistes o bolxevitzants, no pot negar ja el fet de les divergències greus entre Trotski i els seus companys soviètics. Mort Lenin, que amb la seva autoritat damunt l'Estat Major bolxevista i el seu prestigi damunt el proletariat rus dominava els intents de baralla i dissidència, el desacord entre Trotski i el grup avui predominant ha esclatat públicament. Aquesta divergència és enemics doctrinal i personal. La forta personalitat de Trotski no podia avenir-se a fer un paper secundari en mig de's seus companys distanciats d'ell en alguns punts d'importància considerable. I la majoria del bloc director, els membres del qual no tenen de bon tros el relleu de Trotski, han trobat inadmissible que aquest es vulgui imposar.

A part de l'interès que té aquest problema en el cas concret de Rússia, cal assenyalar el seu interès general. Si examinem l'últim conflicte des d'un punt de mira alt i amb esguard una mica penetrant, hi trobarem una repetició d'un cas històric que s'ha produït sovint d'ençà que hi ha Estats en el món i potser fins tot des d'abans que els Estats existissin. Es tracta, en efecte, de la lluita entre la força personal d'un home i la força del grup d'hommes que constitueixen els organismes de la suprema direcció oficial. Per donar una fórmula moderna a aquest conflicte, podríem dir que és el conflicte entre l'individu i el comitè.

Tots els que s'interessen per les "lleis de la història" i pels fenòmens de psicologia individual i col·lectiva, comproven la tendència a aquesta rivalitat dins els pobles, classes i partits. Quan un home sent dintre seu una energia impetuosa, tendeix a imposar la voluntat pròpia per damunt de les organitzacions dels Estats i dels grups. És el cas del superhome. Per al superhome — i donem ací al mot, més que el sentit nitzscheà, el sentit de la possessió de qualitats d'acció excepcionals — el joc dels organismes i de les representacions, de la democràcia o de l'oligarquia, no és sinó un entrebanc. Cada vegada que un poble o un grup es troba amb l'aparició d'un home d'aquesta naturalesa, el seu règim col·lectiu trontolla i sovint s'enfonsa. Tot el més queda la part externa, mentre es fa total l'enfonsament interior.

Era Napoleó, per exemple, qui, més o menys assessorat, governava i dirigia la França en el temps del seu poder. I tots els organismes i juntes, tots els cossos consultius o executius, no eren altra cosa sinó ombres que dissimulaven amb una legalitat externa el poder incontrastat del veritable director.

Lenin fou, en certa manera, el Napoleó de la Rússia soviètica. Ell era qui dirigia l'Estat, ell qui imposava orientacions i accions. El conjunt complicat de Consells, de Juntes i de Comités, només servia per canalitzar la voluntat de Lenin i per articular l'execució de les seves determinacions supremes. En temps de Lenin, la Rússia soviètica estava de fet dirigida per un poder unipersonal, per un individu dotat de l'absorbent potència de Napoleó.

Però no tots els individus amb ambició de superhomes reuneixen les qualitats indispensables per exercir amb èxit aquest poder. Per molt que Trotski valgui, no arriba a la màxima de Lenin. Trotski és, sobretot, un organitzador, i l'organització és una tècnica. Lenin era un creador polític, i la creació és una pura força d'ànima. Davant la figura imponent de Lenin, els Comités eren humils organismes de servei. Però en trobar-se, no pas davant d'un Lenin, sinó davant d'un Trotski, els homes dels Comités soviètics s'han redreçat victoriosament. Si la força de voluntat anés sempre acompanyada de la fealdat moral i de la intensa claredat de la intel·ligència, l'acció del superhome podria ésser pràcticament benèfica. Però no hi ha cap garantia que assegurï la concurrència d'aquestes qualitats. Succeeix, al contrari, que la insuficiència intel·lectual i la desviació moral multipliquen de vegades la potència d'acció d'imposició. I aleshores el superhome és una força del mal, una causa de catàstrofes històriques.

Tanmateix en aquest cas es produeix una grandesa dramàtica impressionant. No som dels qui veuen en la magnitud dramàtica dels homes i dels fets una justificació o una disculpa per als errors o els mancaments. Però reconeixem que si dels grans homes es passa al dels simples aspirants a superhomes, desapareix la grandesa i el quadre històric no passa de caricatura humorística o d'esguerro d'aprenent.

La política

PER LA CONTINÈNCIA
Realment de la carta de Madrid del Dintre de Barcelona, d'ahir, la següent referència de l'edició del general Primo de Rivera a Jerez:

"En el dia de ayer, y el cronista se complacía en recordar, no daban los paisanos del jefe del Gobierno una alguna designación: los actos previstos tuvieron carácter de seriedad y corrección muy plausible, y la alegría y satisfacción no llegó en momento alguno a tocar el límite de la exageración. No está mal que Andalucía, tierra alegre, propiamente siempre sea la exageración, de la pinta de comedia y reposo, para que es de esperar sea la alegría, en los días sucesivos."

MANIFIEST D'EN VIDAL I RIBES.

El senyor Emilio Vidal-Ribes ens envia un manifest que porta l'encapçalament de "A la manifestación nacional", i se dirigeix "a los catalanes que como yo siempre habéis pensado a los hombres malos que os sentís ahora fervientes revolucionarios, por haber quedado convencidos desde el memorable 23 de septiembre que nuestro augusto Monarca solo quiere honrarlos buenos para darnos buenas palabras al asistido, al propietario, al comerciante, a los obreros todos, a todos los que directa o indirectamente como yo hayan sufrido las consecuencias de desvariosos y corbadas políticas, etc., etc."

Ara bé, que "es el momento de que el pueblo, es el momento oportuno de que sepamos quienes tenemos en frente ya ateniéndose de asistir a una explosión de caribón, y cerrando una lágrima, al estrepitoso grito de Viva el Rey y Viva España que sigue esta manifestación."

DE FRANÇA

La república i el Vaticà

M. Herriot contesta el discurs de M. Briand sobre l'ambaixada al Vaticà

El debat parlamentari que es descabdella actualment a França sobre la proposada supressió de l'ambaixada prop del Vaticà, ha pres de bon començament un interès extraordinari i una ampla volada. Només cal llegir els discursos de M. Engerand, i de M. Briand, i les breus rèpliques incidentals de M. Herriot, per adonar-se de la complexitat de la qüestió i per comprovar que sola el seu aspecte merament diplomàtic hi ha els més apassionats problemes que afecten la política i la religió.

Ens sembla inadequada la posició dels que examinen la qüestió de les relacions entre la República francesa i el Vaticà des d'un punt de mira que podrien nomenar jurídic o lògic. En realitat, no és així com es planteja ara la qüestió a França. No la planteja exclusivament així ni els contraris ni els partidaris del manteniment de l'ambaixada. Els partidaris de l'ambaixada, adueix els més dretistes, defensen el seu manteniment invocant l'interès nacional. Segons ells, França està nacionalment interessada a sostenir relacions amb el Vaticà, no per allò que aquest té de potència espiritual, sinó per la influència política — en l'ample sentit del mot — que exerceix en el món cristià i en alguns Estats no cristians. Si es tractés d'establir jurídica o lògicament l'obligació de França a tenir relacions diplomàtiques amb el Vaticà, la quasi unanimitat del Parlament francès es decidiria en sentit negatiu.

Per raons jurídiques o per arguments lògics no hi hauria possibilitat que la República francesa estigués avui representada al Vaticà i rebés al seu torn una representació diplomàtica del Pontífex. Però adueix admetent que no hi ha cap motiu jurídic ni lògic per fer obligatòries aquestes relacions en un Estat laic, que es declara separat de les Esglésies, no es pot dir tampoc que sigui obligatòria la supressió de les relacions de caràcter diplomàtic. En aquest punt, els arguments dels partidaris de la supressió són ben febles. M. Herriot mateix, amb tot i el seu innegable talent, s'ha hagut de situar en una posició poc sòlida. "Jo soc — ha dit — un antic professor i s'espera de bona gana essent doctrinari". Així tot explicar la posició de M. Herriot com a home d'idees, però no la justícia com a home de govern. Segons el cap del Govern francès, la supressió de l'ambaixada és una exigència del principi laicista que estableix la separació absoluta entre allò que és temporal i allò que és espiritual.

De totes maneres, Herriot no limita els seus arguments a aquest principi doctrinari. Ha parlat, en efecte, de les manobres internacionals realitzades al voltant del Vaticà i de la lluita establerta entre "Saint Sulpice" — és a dir, la clerecia francesa d'espirit més obert — i l'altra fracció de la clerecia de França i d'altres nacions. El poc èxit de l'ambaixador francès prop del Vaticà en la seva intervenció favorable a "Saint Sulpice", ha influït decisivament en l'actitud de molts polítics francesos que acceptaren les relacions diplomàtiques amb el Papa i amb la Cúria papal per raons d'oportunisme. La condemna del "Manual bíblic", obra de la companyia de Saint Sulpice, ha estat considerada per molts francesos com un cop ofensiu dels elements anomenats ultramuntans, i els ha decantat a la contraofensiva. Hi ha a França molts homes que per cohesió o per llur canvi d'actitud davant el problema de l'ambaixada al Vaticà, al·leguen el canvi d'actitud que en certes qüestions polítiques i espirituals s'ha produït, a l'hor endre, des de Benet XV a Pius XI.

A. Novira i Virgili

DISCURS DE HERRIOT

En la sessió de la Cambra d'aquesta tarda, el president del Consell senyor Herriot ha pronunciat un discurs contestant els oradors que s'han ocupat en les sessions anteriors de la qüestió de l'ambaixada francesa prop del Vaticà.

El senyor Herriot ha recordat la seva actitud sobre aquest

punt abans d'ésser president del Consell.

Ha exposat després l'actitud del Vaticà durant la guerra, actitud que fou desfavorable sempre a França.

Diu que el Vaticà s'ha negat sempre a acceptar la llei de separació. El Papa — afegeix Herriot — havia promès ajudar l'execució del Tractat de Versailles, però no ha fet res.

Diu que el setmanari francès de Roma realitza la recruta de bisbes.

Després d'altres atacs contra el Vaticà, Herriot advoca per l'Estat laic.

La majoria ha aplaudit el discurs del president del Consell.

París, 23. — Cambra dels Diputats.

El senyor Herriot, contestant al discurs pronunciat ahir pel senyor Briand, recorda l'actitud de la Santa Seu durant la guerra i els esforços que realitzà per impedir que Itàlia prenguessi part en la malèxia en defensa de França, així com el seu silenci davant el martiri que sofria Bèlgica.

El cap del Govern afegeix que l'atac vegadaj que el Vaticà preferí allavors inspirar-se en raons d'alta política, el Govern francès té ara el dret de col·locar-se en igual terreny.

El president del Consell de ministres afirma que respecta el lliure exercici del culte i reconeix que el catolicisme escriu una gran pàgina a la Història de la Humanitat.

Afegeix que la transferència a Roma de la "Propagació de la Fè", ha privat a França d'una important font d'influència.

El senyor Herriot estima que, des del punt de vista exterior, l'ambaixada del Vaticà no ha aportat a França cap avantatge.

Tot seguí ha estat suspesa la sessió.

París, 23. — En reprendre la sessió de la Cambra, el senyor Herriot continua el seu discurs.

Recorda que té per totes les creences religioses el més profund respecte.

Estudia després la qüestió de l'ambaixada, des del punt de vista interior, tractant dels cultes, i protestant dels incessants atacs que s'han vingut dirigint contra la Hei laica.

Acaba dient que defensa els principis que seran base de les societats de l'esdevenidor, o sigui la separació temporal i espiritual i la independència dels estats de l'esquerra.

En acabar, el senyor Herriot

és aclamat amb gran entusiasme. — Havas.

EL CONSELL DE MINISTRES

París, 23. — Aquest matí s'ha celebrat el Consell de ministres a l'Elisi, sota la presidència de M. Doumergue.

S'han aprovat diversos projectes de llei, entre ells un relatiu a la creació d'un organisme annex al Consell d'Estat.

S'ha acordat també mantenir a M. Steeg en el Alt Comissariat d'Argèlia, i s'ha aprovat un projecte de defensa del litoral. — Havas.

Les negociacions franco-alemanyes

La resposta del Reich no és ni afirmativa ni negativa

París, 23. — Avui presentarà la delegació comercial alemanya a la delegació francesa la seva resposta a les darreres proposicions de França. — Havas.

París, 23. — El delegat alemany, senyor Trendelenburg, presentarà al ministre de Comerç francès, M. Raynaldy, la resposta d'Alemanya a la darrera proposició francesa.

Es creu que en aquest document s'accepta la represa de negociacions per a la conclusió d'un tractat de comerç. — Havas.

París, 23. — La resposta alemanya no representa ni una negativa ni una acceptació, demanant que es facin aclariments de caràcter tècnic a les proposicions franceses, especialment sobre les tarifes que França aplicarà quan s'implanti un règim definitiu. — Havas.

TRENDELENBURG I LES PROPOSICIONS FRANCESSES

Berlin, 23. — Als cercles autoritzats es desment que Trendelenburg hagi declarat impossible per a la delegació alemanya acceptar les darreres proposicions de la delegació francesa en la qüestió de les relacions comercials franco-alemanyes. — Havas.

L'AVIACIÓ

La missió aèria al llac Txad veu cap a Africa

Perpinyà, 23. — Els avions "Jean Casale" i "Roland Garros", de la missió del coronel De Goy, que es dirigien al Txad, sortiren en direcció a Oran. Durant aquesta etapa faran escala a Alacant. — Havas.

París, 23. El sots-secretari d'aeronàutica ha rebut un telegrama del coronel Goy, en el qual li comunica:

Després de sortir de Perpinyà hem aterrat als Alcàncers, on hem estat rebut corralment pels nostres col·legues espanyols.

El "Roland Garros" ha reparat algunes avaries. A les 16 hores sortim novament cap a Oran, on hem aterrat a les 17 hores 40 minuts.

ELS AVIONS ARRIBEN A ORAN

Oran, 23. — La missió aeronàutica dirigida pel coronel de Goy, que se'n va cap al llac Txad, aterrà als Alcàncers (Alacant) a migdia, essent rebuda amb mostres de simpatia pels col·legues espanyols.

Com que un dels dos avions que integren la missió, el "Roland Garros", tenia una pana al carburador d'un dels seus motors i un altra en un magneto, calgué una reparació per emprendre el vol, fent-lo en companyia del "Jaques Casale" a les quatre de la tarda, amb direcció a Oran, arribant a l'aeròdrom de Senia, pròxim a l'esmentada capital algerina a les 5.40.

Una vegada que estiguin acabades les reparacions del "Roland Garros" d'una manera definitiva, la qual cosa es confia que esdevindrà abans que vingui la nit, tots dos aeroplans es remuntaran en direcció a Colomb-Béchar. — Havas.

LA TORNADA DE LA FLOTA DE WRANGEL A RUSSIA

París, 23. — Segons "Le Matin", el senyor Briand ha aprofitat la seva estada accidental a Londres i a París per conversar amb els Governadors britànic i francès sobre la qüestió del pas de la flota de Wrangel pels Estrets. — Havas.

EL MINISTERI LUTHER VIST DES DE PARIS

(DEL NOSTRE CORRESPONSAL)

París, gener

Després de més d'un mes de crisi ministerial, s'ha encarregat de la Cancelleria imperial alemanya el senyor Luther, que era ministre de Finances en l'anterior ministeri Marx. La llarga durada de la crisi és deu a diferents causes. El sistema electoral proporcionalista, que és el que regeix a Alemanya, si bé és el més fi i precís per assenyalar els moviments de l'opinió, és, en països no ben constituïts, pràcticament inservible per crear òrgans de govern. És el que passa avui a Alemanya. Cap partit té una majoria decisiva; l'opinió està dividida en dos grans camps, que aproximadament s'equilibren; el sistema proporcional constata aquest equilibri, però no proporciona el mitjà per crear un govern. El govern ha de sortir, més que de l'impuls decisiu de l'opinió, d'una complicada cuina parlamentària.

L'estat actual de l'opinió alemanya, que ja hem dit que està dividida en dos grans camps, posa les coses de manera que l'arbitre de la situació és el centre catòlic. Es pot produir una situació d'esquerra o republicana, amb el centre a l'alà dreta o una situació de dreta amb el centre a l'alà esquerra.

Ni la gran coalició de partits constitucionals (de la social democràcia al partit nacional alemany) ni la coalició de partits centristes, de la qual era una mostra el darrer gabinet Marx (populistes, centre, democràtics), són avui possibles. En la situació actual el Centre és, doncs, més que un nucli d'atracció, una força arbitral.

La llarguíssima última crisi ha estat dominada per aquestes idees. Hi ha hagut dues concepcions en luita: la del senyor Marx i la del senyor Stresemann. El senyor Marx tendia a fer un gabinet de cara a l'esquerra amb el centre a l'alà dreta de la combinació. Era la solució lògica, tota vegada que les darreres eleccions han marcat un avenç dels partits republicans, sobretot de la social democràcia. El senyor Stresemann, per contra, ha fet triomfar la seva concepció d'una combinació recolzada en la dreta i amb el centre a l'alà esquerra de la combinació. Com que aquesta combinació, donat el resultat electoral, és una mica com voler fer entrar el clau per la calota, Luther, criatura de Stresemann, ha dissortat la seva combinació dient que havia constituït un gabinet de funcionaris. Deu voler dir que és un gabinet de funcionaris de la monarquia.

Si el senyor Stresemann ha pogut fer entrar el clau per la calota, és que ha estat el manobrador més audaç i més hàbil. Ni en la social democràcia, ni en els democràtics, ni el centre, és a dir, en tot el camp republicà, és impossible de trobar un nom que sigui un seriós obstacle als treballs dels monàrquics. L'home més fort del camp republicà, el senyor Wirth, de l'alà esquerra del Centre catòlic, està allunyat de la política, perquè té poca salut. Especialment significatives han estat les vacil·lacions i els bizantinismes del centre per amagar la seva derrota inconfessable. Han arribat a dir que el gabinet de l'Imperi dretista i nacionalista era una compensació de la situació esquerrana i socialista que representa el gabinet de Prússia. De fet el centre s'ha moralment escindit. La fracció dretista que dirigeix el sindicalista blanc Staperwald, ha donat dos noms a la combinació Luther: el senyor Brauns, ministre del Treball, i el senyor Frenken, ministre de Justícia, magistrat a Dusseldorf.

La fracció esquerrana no ha volgut col·laborar i més aviat és hostil. L'alta direcció del partit farà un treball de vigilància sobre el ministeri, és a dir, serà el martell que l'oposició tindrà per donar el cop de gràcia. Una complicació més embolada i més culinària que tot això, no és concebible.

El senyor Luther ha format un ministeri ben curiós. El canceller és populista i d'ofici és funcionari, i concretament, al·calde d'Essen. En el ministeri hi ha tres nacionalistes notoris: Schiele, ministre de l'Interior; Neuhans, ministre de l'Economia; i el comte Kanitz, ministre de l'Alimentació. El primer és el president d'honor de les joventuts monàrquiques. Al segon se li atribueix una relació de complicitat política amb l'assassinat de Walter Rathenau. El tercer és un junker prussès. La carta de la Dieta nacional la conserva el senyor Gessler, antic membre del partit democràtic, avui se-

parat del partit i adherit a les idees monàrquiques i nacionalistes. El senyor Stresemann, que ell mateix es diu "monàrquic de convicció i republicà de conveniència", conserva el lloc a la direcció dels Afers estrangers. Una de les primeres coses que ha discutit el ministeri Luther, és la necessitat d'esborrar de tots els documents oficials, la paraula republicana. Aquest començament és ben significatiu. És un d'aquells ministeris típics de transició, un d'aquells ponts — per dir-ho amb les mateixes paraules de Stresemann — que han d'unir l'Alemanya del passat amb l'Alemanya del futur.

A França la constitució del ministeri Luther ha produït un efecte deplorable. Des del moment que els nacionalistes han donat tres noms al ministeri, és que accepten la constitució republicana, però tot hom sap que un dels ministres, Schiele, s'ha resistit a jurar per una altra cosa que no fos l'antic règim i que Neuhans apareix barrejat amb la mort de Rathenau, és a dir, del nom que va lligar, més que cap altre, a la política d'execució del Tractat. Si aquests homes s'han prestat a col·laborar en un gabinet dels temps de la República, és que aspiren a accelerar la tornada de la monarquia des d'una posició preeminent i eficaç. La tendència reaccionària d'Alemanya passa a convertir-se en una constant de la política europea.

El gabinet Luther ve a justificar les prevencions de les dretes franceses i dona una arma als enemics del ministeri Herriot.

Josep Pla

Converses filosòfiques

Una frase formada amb un gerundi bo, constituint una determinació circumstancial, pot anar davant o darrera del verb principal: *El trobaré acompanyat-hi a les nou o acompanyat-hi a les nou el trobaré.* Però una frase formada amb un gerundi dolent, enunciant un fet que segueix a l'expressat pel verb principal (no una circumstancial d'aquest fet), va necessàriament darrera del verb principal: *L'arribar a casa seva trobant-lo al llit; però no trobant-lo al llit cercant anar a casa seva.*

Quan al final d'una proposició se'n ocorre d'escriure una frase de gerundi, potser el millor mitjà de conèixer si el gerundi és bo o dolent, és de veure si podem atapeçar-la al verb principal: si així és possible, el gerundi és bo; si no és possible, el gerundi és dolent, i cal reemplaçar la frase de gerundi per una proposició coordinada amb la primera o donar qualsevol altre tomb al període: *L'hauries trobat acompanyat-hi més aviat està bé perquè podríem dir, començant per la prova de gerundi: Acompanyat-hi més aviat, l'hauries trobat. Varem anar a casa seva trobant-lo al llit és dolent perquè no és possible la inversió: Trobant-lo al llit varem anar a casa seva.*

P. Fabra

D'ALEMANYA

Crisi ministerial prussiana El Govern Braun dimiteix

Berlin, 23. — Com a conseqüència d'una votació efectuada darrerament a la Dieta prussiana, ha presentat la dimissió el Gabinet del senyor Braun. — Havas.

EL REICHSTAG AJORNA LES SESSIONS

Berlin, 23. — El Reichstag ha ajornat les sessions fins al dia 3 del mes de febrer, després d'aprovar el Conveni germano-polac, resolent les qüestions de nacionalitat i d'opció per als súbdits de tots dos països.

L'ARXIDUC LEOPOLD SALVADOR ES A AUSTRIA

Viena, 23. — En els cercles socialistes ha produït gran impressió la presència autoritzada temporalment, a Àustria, de l'arxiduc Leopold-Gulvador, i reclama que se l'expulsi. — Havas.

HOMER

Set ciutats s'han disputat la glòria d'haver-lo vist néixer. Després d'ensenyar música i poesia a Esmirna, la seva pàtria probable, va viatjar per Africa, Itàlia i Espanya. Una oftàlmia va obligar-lo a aturar-se a Itaca, on Mentor li donà notícies d'Ulisses, que havien de servir-li després per escriure "L'Odissea". De tornada a Esmirna perdé completament la vista, per la qual circumstància aleshores fou anomenat Oméros, que en grec significa el "cec".

La misèria el va obligar a emprendre nous viatges, en els quals es diu si li van robar "La Iliada". Després va compondre "L'Odissea", i quan va sortir a cantar el poema per les ciutats de Grècia va trobar la mort a la illa de Ios.

Això és el que diu la tradició.

DEMÀ

25 DE GENER

Gran esdeveniment
Cinematogràfic en
els Salons

A LA MEMORIA D'HOMER

"El Cec", autor de "La Iliada", cantor errant, condemnat pels déus a indigències i obscuritat perpètua, el qual, amb la seva lluminosa fantasia va enllaçar, donant-los unitat, nombroses llegendes populars de la tradició hel·lènica, creant així el més meravellós poema que han vist els segles. A la memòria del rapsoda immortal! Salve!

Lluís Fernández Ardavin

Pathé Cinema i Reina Victòria

LA ILIADA D'HOMER

(EL RAPTE D'HELENA)

Meravella cinematogràfica, adaptació lliure del gran poema grec, que conté íntegrament els seus més interessants episodis. --

Redacció de títols per
Lluís Fernández Ardavin

Conté "La destrucció de Troia"

La passió d'Hèctor. — Helena davant del consell. — El jurament d'Aquiles. — Hèctor també! — La còlera d'Aquiles. — Els ocis del cabdill. — El duel de Paris i Menelau. — El sacrifici de Patrocle. — La mort d'Hèctor. — Paris i Helena en desgràcia. — Els dos cabdills. — La profecia d'Aisacus. — La pietat d'Andròmaca. — El taló d'Aquiles. — El cadàver de l'heroi. — El punt vulnerable. — El despreci d'Helena. — L'artifici d'Ulisses. — El cavall de fusta. — El somni de Príam. — L'entrada a Troia. — L'incendi de Troia. — La fletxa de Menelau. — L'espectre del profeta Aisacus. — El triomf d'Helena

Exclusives: Plaça Catalunya, 9
E. GONZALEZ Internacional Films
Madrid Barcelona

CONTE "EL RAPTE D'HELENA"

Troia l'heroica. — El colom del destí. — Grècia la formosa. — El judici de Paris. — Helena, reina d'Esparta. — Paris a Troia. — L'estrella d'Helena. — Paris es fa a la mar. — Els jocs olímpics. — Les curses de carros. — La nau de Paris. — La sacerdotessa. — La illa sagrada. — El rapte. — El deixondiment. — Tots contra Troia. — L'adversitat de Príam. — Els naufrags. — Els leons. — La nova deessa. — La deessa del miracle. — La fletxa d'Agamemnon. — La guerra. — El triomf de Paris